

РЕШЕНИЕ

№ 731

гр. София, 08.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9261** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Като разгледа докладваното от съдия Р. КНАХ дело № 9261/2024г. по описа на АССГ и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Д. Д. чрез адв. Й. А. – ВАК срещу Решение № 3763/19.08.2024г., по НАХД № 17092/2023г. по описа на СРС, 16-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-025719/25.10.2023г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя на осн. чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се развиват оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановеното решение. Твърди се, че неправилно въззивният съд е кредитирал свидетелските показания и е приел, че същите са достатъчно доказателство за извършеното от жалбоподателя административно нарушение. Изразява се несъгласие с извода на съда за осъществен от обективна и субективна страна състав на административно нарушение. Отделно от изложеното се излагат твърдения, че не е посочена разпоредбата от АНО, въз основа на която се отнемат общо 10 бр. контролни точки. Иска се отмяна на съдебното решение и на наказателното постановление. Претендират се разноси пред двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. С молба от 15.11.2024г. изразява становище по хода на делото като поддържа жалбата.

Ответникът, редовно призован, не се представлява в проведеното публично съдебно заседание.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Въззивният съд е събрал необходимите и относими доказателства, въз основа на които е изложил мотиви в обжалваното решение и е достигнал до изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на НПК, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

СРС е извършил проверка на съдържанието на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1062625 от 07.10.2023г. и НП 23-4332-025719 от 25.10.2023г. и приел, че са издадени от компетентни органи и не са допуснати нарушения на процесуалните правила в хода на производството.

По същество на спора, съдът е анализирал материалната законосъобразност на НП, в това число е обсъдил наведените оплаквания от касатора с въззивната жалба.

По делото е установено по категоричен начин, че Д. Д. Д. е нарушил правилата за движение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, за което е санкциониран с процесното НП. От фактическа страна въззивният съд е приел, че на 07.10.2023г. около 16:32 часа, Д. е управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „Е270 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул. „проф. К. П.“ от ул. „проф. А. И.“ към [улица], като по време на управление на автомобила не бил с поставен обезопасителен колан, с който бил оборудван автомобила. Д. е спрял за проверка от полицейски служителите при 07 РУ СДВР, свидетелите Е. и С., които констатирали, че водачът е без обезопасителен колан по време на движение. На водача е съставен АУАН за констатираното нарушение, като Д. нямал възражения.

Въз основа на АУАН при същата възприета фактическа обстановка и правна квалификация на нарушенията е издадено и обжалваното Наказателно постановление (НП) № 23-4332-025719/25.10.2023г., издадено от началник сектори към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което Д. на осн. чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка настоящият касационен състав споделя констатациите на въззивния съд. СРС е формирал извод, че описаното от фактическа страна в АУАН и НП се установява от доказателствата и е осъществен съставът на

посоченото административно нарушение, за което правилно е наложено съответното административно наказание.

Тези изводи са обосновани с писмените доказателства по административно – наказателната преписка и с разпита на свидетеля- актосъставител Р. Р., полицейски служител на 07 РУ-СДВР, който заявява, че за да състави акта, лично е възприел, че водачът е без колан. Сходни са показанията и на свидетеля, присъствал при установяване на нарушението- К. С..

Неоснователни се явяват възраженията на касатора, че въззивният съд неправилно е кредитирал показанията на свидетелите като е приел, че са достатъчно доказателство за извършеното административно нарушение по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. И двамата свидетели категорично са потвърдили, че съставянето на АУАН е с оглед лично възприети обстоятелства, обосноваващи нарушение на правилата по ЗДвП. Събраните гласни доказателства са изцяло в унисон с приложените по делото писмени такива.

На следващо място и за пълнота касационният състав посочва, че законодателят не определя отнемането на контролни точки като административно нарушение, нито като принудителна административна мярка., каквито доводи има изложени в жалбата. Систематичното място на понятието „контролни точки“ се намира в разпоредбата на чл. 157 от ЗДвП, която регламентира получаването на правоспособност. В същата е посочено, че контролните точки са средство за отчет на извършваните нарушения от водача при упражняване на вече признатото му право. Съгласно чл. 157, ал. 3 от ЗДвП, министърът на вътрешните работи с наредба определя максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение. Видно от законовата дефиниция на понятието, както и от систематичното място на текстовете, които регламентират контролните точки, законодателят не е вложил в тях санкционен характер. В този смисъл отнемането на контролните точки е въведено със законовата норма, като същото е свързано с извършване на нарушение от съответния водач. Отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно - статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. Отнемането на точки е само една последица от извършеното нарушение, която възниква ex lege по силата на законовата норма. В наказателното постановление само се посочва конкретният брой на отнетите точки, т.е. само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелна санкция. В този смисъл неоснователни са и твърденията на касатора, че с непосочването на конкретна разпоредба от Наредба № Из-2539/17.12.2012г., въз основа на която следва да бъде извършено отнемането, е нарушило правото му на защита. В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК касационният съд не констатира неправилност на решението на СРС.

При този изход на спора неоснователна е претенцията на касатора за присъждане на разноски.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XXVI касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3763/19.08.2024г., по НАХД № 17092/2023г. по описа на СРС, 16-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: